

ע"פ 4178/13 - מחמוד אבו נאב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 4178/13

כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט ע' ארבל
כבוד השופט א' רובינשטיין

לפני:

מחמוד אבו נאב

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המחויז
בירושלים מיום 13.5.19 בת"פ 25342-08-12 שניית
על ידי כבוד
השופט ר' שמיע

(11.11.13)

ח' בכסלו תשע"ד

תאריך הישיבה:

עו"ד י' זילברברג

בשם המערער:

עו"ד א' בן אריה

בשם המשיבה:

פסק דין

השופט ע' ארבל:

עמוד 1

ערעור על ההחלטה הדין וגזר הדין שניתנו נגד המערער בת"פ 25342-08-12 בבית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט ר' שמיע), במסגרתם הורשע המערער בעבירות של שוד והתפרצויות, וגזר עליו עונש של 28 חודשים בפועל ו-12 חודשים מאסר על תנאי.

כתב האישום

על-פי עובדות כתב האישום, ביום 10.8.2012, בסמוך לשעה 4:30 לפנות בוקר, הגיע המערער ברכבו יחד עם ראמי קאשוו (להלן: ראמי) ואחרים לסניף "ארומה" בירושלים. המערער עצר את רכבו בסמוך לסניף ומתוכו ירדו ראמי ושניים מן האחרים. המערער המשיך בנסעה וביצע סיבוב פרסה, כך שרכבו פנה כעת לכיוון הייציאה מן הרחוב. במקביל, התפצלו השלושה כך שאחד מן האחרים נעמד בסמוך לסניף על-מנת לתצפת ולאבטח את הפריצה, ואילו השניים הגיעו לחילון הסניף כאשר ראמי אוחז בידיו סלע. ראמי השליך את הסלע לעבר החלון פגעים עד שהחצילה לנפכו. לאחר מכן, נכנס האخر לסניף דרך החלון, והחל לעקור את קופות הסניף ממקומן. קופפה אחת מסר לרامي שהליך עמה לעבר הרכב יחד עם התצפיתן, ואת השניה נשא בעצמו לעבר הרכב. בתוך כך, הגיע למקום העבודה של הסניף (להלן: המתלון) על-מנת לפתחו אותו. אחד מהאחרים הבחן במתלון מגע ונפנה אליו בשאלת הוא הולך, המתلون השיב כי הוא בדרכו לעבודה בסניף, ובתגובה הכה האخر את המתלון וכן בעט בו, בעקבות כך נפל המתלון לרצפה. מיד לאחר מכן עלו כולם לרכב ונמלטו מהמקום. ב��ופות שנטלו המערער, ראמי והאחרים, נמצא כ-2,000 ל"נ, כרטיסי ארומה של לקוחות וכיקיים. בגין מעשים אלה הורשע המערער בעבירות של שוד בנסיבות חמורות והתפרצויות לבניין שאיןו מקום מגורי או תפילה, עבירות לפי סעיפים 402(ב) ו-407(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק).

פסק דין של בית המשפט המחוזי

בהכרעת הדין שניתנה בעניינו של המערער ביום 6.2.2013, סקר בית המשפט בהרחבה את ההודעות שמסר המערער במהלך חקירתו במשטרה, אשר נמצאו סותרות זו את זו "באופן מהותי". צוין, כי תחילת הרחיק עצמו המערער מן האירוע בטענה כי רכבו לא היה ברשותו בעת האירוע, כיון שנגנב ממנו קודם לכן והוחזר לו בעבר יומיים, וכי הוא עצמו היה בעבודה באותו עת. בגרסתו השנייה טען המערער כי הגיע למקום האירוע בעקבות שיחת טלפון שקיבל מאדם לא מוכר, במסגרת נמסר לו כי אחיו נמצא בבעיה כלשהי, כאשר עם הגיעו למקום עלו לרכבו לפטע אנשים לא מוכרים ובידיהם קופות. עוד צוין, כי בהמשך התוודה המערער שהסיע את ראמי והאחרים למקום האירוע, אולם הדבר נעשה מבלי שידע לאן מכוונים אותו. לפי גרסתו האחונה של המערער,علاיה גם העיד בבית המשפט, ביום האירוע היה המערער במאפייה במוסררה בשעה 4 וחצי בבוקר, אז קיבל שיחת טלפון מאדם שאינו מכיר, שאל אותו בדבר מיקומו. מיד לאחר מכן, הופיע אותו אדם במאפייה ובקש כי יסייע לו לאתר האירוע יחד עם אחרים נוספים, בתמורה לתשלום, כפי שנרג המערער לעשות מפעם לפעם, כהשלמת הכנסה.

בבית המשפט קבע כי עצם ריבוי הגרסאות, כמו-גם תהליכי מסירתן, מצביעים על-כך שאין ניתן אמון במערער. נמצא כי ההסבר "האמת והיחיד" לשינוי הגרסאות נועז בהתקדמות החקירה ובממצאים האובייקטיביים שהוצעו למערער מעת לעת, אשר כללו בין היתר תമונות וסרטונים הקשורים אותו לאירוע. נקבע כי גרסתו האחונה של המערער אף היא אינה מתיחסת עם העדויות והחומר שהוצעו בפני בית המשפט, לפחות האירוע תוכנן לפרטי פרטים. כך למשל, המערער הדגיש בדיון כי מדובר לא היה במקום האירוע קודם לכן. יחד עם זאת, סרטון שהוצע למערער

מעלה כי הוא הגיע למקומות לפחות פעם אחת עוצר לאירוע, במהלךו ירד רامي מרכבו. נמצא, כי ההסביר שסייע במעערע לכך שהשmissive עובדה זו לאורך עדותו, לפיו לא סבר שהוא רלוונטי, אינו ראוי או הגיוני.

4. בהמשך לכך, בית המשפט דחה את טענות המערער לפיהן ראמי והאחרים ניצלו את תמיינותו, ועשו בו שימוש על-מנת להוציא לפועל את תוכיניהם. הוטעם, כי המערער קשור עצמו לכל אחד משלבי ביצוע עבירות התפרצויות: המערער הסיע את ראמי והאחרים ברכבו כאשר הוא מודע למטרת הנסעה, שכן השותף בסיפור ההכנה שנערך במקום עם ראמי עוצר לאירוע. המערער המתין במקום ואף הסיע את ראמי והאחרים לאחר הביצוע לביתם, יחד עם השכל.

5. נכון האמור, נמצא כי המשיבה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר שהמעערער אכן ביצע בנסיבות את עבירה התפרצויות, בעודו משתמש "באופן מובהק" למיגל הפנימי של השותפים לביצוע. עוד נמצא כי בעת ביצוע העבירה התקיים במעערר היסוד הנפשי הדרוש לשם ביצועה. הודה, כי בענייננו יש לראות את המערער מבצע בנסיבות ולא כמסיע, גם לפि המבחן האובייקטיבי, מאחר שביצוע מבצע בנסיבות כל פעולה ה激发ה, וכנהוג היה חלק ממכלול מבצעי העבירה. בית המשפט זו בשאלת האם יש לראות במעערר מבצע בנסיבות גם בעבירת השוד, מאחר שעיל-פי החומר שנתגלה בפנוי, המערער, ראמי והאחרים הגיעו בכך לבעור התפרצויות בלבד. נקבע, כי יש להסביר לכך בחיבור, לאור המבחן הקבוע בסעיף 34א לחוק העוסק בביצוע עבירה שונה או נוספת, אגב עשיית עבירה. בנסיבות דנן, כך נקבע, אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות ביצועה של עבירת השוד. המערער ושותפיו היו מודעים לאפשרות של התרבבות על-ידי עוברי אורח פוטנציאליים, לרבות עובדי הסניף. תימוכן לכך נמצא בעובדה שהמשתתפים מיקמו את אחד מן האחרים כבר בתחילת האירוע כתצפיתן בחזית הסניף, שתפקידו היה להתריע על כל "חריגה".

בסוף דבר, בית המשפט שוכנע מעלה לכל ספק סביר באש灭תו של המערער, והרשיע אותו בעבירות שיותסו לו בכתב האישום.

6. ביום 19.5.2013 ניתן גזר דין של המערער, במסגרת הדגש בית המשפט את חומרתה של עבירת השוד, ביחס מיוחד המלווה באלים, אשר מחייבת עונישה מוחשית ומרתית. עוד הודה הפגיעה המשמעותית בערך החברתי שבגהנה על גופו וקניינו של האדם. נקבע, כי בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, ובכללן יכולתו של המערער לצפות את פוטנציאל הנזק נכון התכנון המקורי, וכן היותו חלק מחברה שפעלה בנסיבות, מתוך העונישה ההולם נע בין 24 ל-48 חודשים מאסר.

בהמשך לכך, במסגרת בוחינת הנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה, בית המשפט התחשב בנסיבות חיווך הקשות של המערער, בהיותו אדם המנהל אורח חיים נורטטיבי ולא עבר פלילי, וכן בתסוקיר שירות המבחן אשר המליך על תקופת מאסר קצרה שתמנע גרגיסיה במצבו. לצד זאת, צוינה העובדה כי המערער הרבה לשקר בगירושות השונות שמסר בחקירותיו, בניסיון להרחק עצמו מהאירוע במקום ליטול אחריות. בנסיבות אלה, נמצא כי ראוי לקבוע עונש מתון, הנגזר מהערך הנמוך במתחם העונישה.

על רקע האמור, גזר בית המשפט את דיןו של המערער לעונש של 28 חודשים מאסר בפועל, 12 חודשים מאסר על תנאי ופיזי למתalon בסך 10,000 ש"ח.

7. המערער סבור כי הראיות שהציגה המשיבה במסגרת תיק זה אינן מוכיחות תשתיית עובדתית שמננה ניתן להסיק, מלול כל ספק סביר, כי המערער ביצע בצוותא את העבירות המียวחות לו. לא הוכח כי המערער היה שותף לתוכנו מוקדם של האירוע או תיאם גרסאות עם יתר המעורבים. יתרה מזאת, המערער כלל לא יצא מן הרכב במהלך האירוע, אף המתلون, שטען תחילה כי הותקף גם על-ידי המערער, שינה את גרסתו בהמשך וטען כי כלל לא ראה את המערער. נוכח האמור, נטען כי המערער לא היה מודע, עת שהסייע את ראמי והאחרים למקום האירוע בתמורה לתשלום, לאיזו מטרה הוא נושא, ועל-כן נעדר את היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו.

8. זאת ועוד. לטענת המערער, מסר גרסאות שונות בהודעותיו במשטרה, לאחר שחשש לחיו ולחי' משפחתו, לאחר שאוים על-ידי יתר המעורבים בפרשה במהלך האירוע ולאחריו. עוד נטען, כי נמנע מלהסביר את עצמו למשטרה לאחר שהבין بما היה מעורב כיוון שחשש "להסתבר" עם רשות החוק והמס, היוט שנגה לספק שירות הסעות עם רכבו כהשלמת הכנסה.

9. אשר לחומרת העונש, המערער סבור כי במסגרת גזירת עונשו לא ניתן משקל מספק לניסיבותו האישיות, ובפרט למסקירה שירות המבחן שהמליץ על תקופת מאסר קצרה וכן לעובדה כי הוא נעדר עבר פלייל. המערער שב והדגיש כי בהיותו מצרפת יחיד, תקופת מאסר ממושכת תמנע ממנו את יכולת לככל את משפחתו, על שתי בנותיו.

10. המשיבה סבורה כי דין הערעור להידוחות, על שני חלקיו. ראשית הודה שבי המערער, בתפקידו כנוגג, היה חלק מהמעגל הפנימי בביצוע העבירות ובועל יכולת שליטה על המתרחש, באופן המאפשר לראות בו מבצע בצוותא. לשיטת המשיבה ניתן היה להריע את המערער בעבירת השוד גם מכוח דיני השותפות, ומוביל להידרש לסעיף 34(א) לחוק, שכן היה מודע בפועל למעשה האלים במהלך מחלוקת. מעבר לכך, נטען כי למערער היו של גרסאות אשר למידת מעורבותו באירוע, שהסבירו כולן סחרירות, ככל שהתגלה חומר נוספת, כמו פרט בהכרעת הדיון. נוכח האמור נטען כי יש לדחות את ניסיונו של המערער לציר את נוכחותו במקום האירוע כתמייה.

11. אשר לעונש שנגזר על המערער, נטען כי מדובר בעונש מתון וייתכן שאף מקל, המצויך ברף הנמוך של מתחם הענישה ההולם, וכן כי לא מדובר בסטייה מן הרף הנוגע בנסיבות כגן אלו, המצדיקה התערבות.

הכרעה

12. הטענה העיקרית העומדת בבסיס הערעור שהוגש על-ידי המערער היא כי לא ניתן ממכלול הראיות שהניחה המשיבה בפני בית המשפט, כי המערער ביצע את העבירות בהן הורשע; וכן כי הוא נעדר את היסוד הנפשי הדרוש כדי להריעו, למשל היה מודע להיווטו שותף לעבירות המียวחות לו בכתב האישום. אקדמי ואומר כי במקרים המקרה, אין בידי לקבל את טענת המערער. המסקנה בדבר שותפותם בעבירות היא המסקנה היחידה המסתברת ממכלול הראיות. המערער מסר להגנתו גרסה מופרcta ומיתמתת, אשר לא רק שאינה מחלישה את המסקנה בדבר מעורבותם בעבירות אלא שיש בה אף כדי לזרקה, כפי שיפורט להלן.

13. כידוע, בכדי שניתן יהיה להרשות אדם בביצוע עבירה בהסתמך על ראיות נסיבותיות בלבד, על מסקנה זו להיות המס肯ה היגיונית היחידה המסתברת מכלול הראיות, ובהתאם לכך שלבוחן את הכרעתו של בית המשפט המחויז. לצורך בוחנה זו מפעיל בית המשפט את מבחני היגיון וניסיון החיים הכללי (לענין זה ראו ע"פ 524/77 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 682, 685-686 (1978)).

14. ראשית, על-פי העובדות אשר אין נתנות בחלוקת, המערער הסיע את רامي והאחרים אל מקום האירוע במועד הרלוונטי לכתב האישום, נכח במקום בעת הפריצה ובמהלכה חזה ברامي נושא "'משהו גדול', ומיד בתום הפריצה הסיע אותם בחזרה לביתם שבאבו טור, כאשר הם נשאים את הקופות שנגנוו מן הסניף שבנדון. אשר להתרחשות שקדמה לאירוע, בעדותו מיום 3.1.2013 מסר המערער כי בלילה האירוע, בעת שנמצא במאפייה במוסררה, קיבל שיחת טלפון מספר שהתקשר אליו כמה פעמים מוקדם יותר באותו לילה. מיד בתום השיחה, הופיעו במקום רامي והאחרים, והבחורה החלה בנסיעה ברכבו של המערער אל מקום האירוע. עיון בפלט שיחות הטלפון של המערער מעלה כי בסמוך לאירוע, בין השעות 4:00-3:00 לפנות בוקר, נערכו מספר שיחות בין ליבן מספר טלפון, אשר התרבר בהמשך כשיר לرامי.

15. אשר להתרחשות בזירת האירוע, סרטון האבטחה שנפתח בזירה (ת/14) מתעד את רכבו של המערער מגיע לשניף בשעה 4:31 (על-פי זמני מצלמת האבטחה), ונעצר מולו.מן הרכב יורדים שלושה, בהם רامي ושניים אחרים, והרכב ממשיך בנסיעה וווצא מן התמונה. המערער מסר בעדותו כי בשלב זה ביצע סיבוב פרסה בקצתה הרחוב. בשעה 4:33, לאחר שהשלשה תועדו מתפרצים לשניף, יוצאים ממנה כאשר בידיהם קופות וריצים לכיוון הרכב, הרכב נצפה בסרטון חולף פעם נוספת וווצא מן הרחוב. המערער מסר בעדותו כי לאחר שסימן לבצע את סיבוב הפרסה ראה את השלשה מגיעים לכיוונו עם "דברים ביד", הם נכנסו לרכבו, והוא המשיך בנסיעה כאמור.

למען שלמות התמונה יזכיר, כי במהלך החקירה התברר שתוך כדי ההתרכזות, בעת שרכבו של המערער היה מחוץ לתמונה, הותקף המתлонן על-ידי אחד מן האחרים. התקיפה לא נקלטה במצלמת האבטחה, אולם המתلون מתועד לאחריה, מתקדם לכיוון השניף, בעוד רכבו של המערער נע תחילה לכיוונו, אך ממשיך לכיוון היציאה מן הרחוב.

16. אכן, כאשר עסקינו במקרה שבו הראיות הן נסיבותיות, יתכן שישנם גם הסברים חלופיים למסכת הראיותית שעלייה התבessa הכרעת בית המשפט. יחד עם זאת, כדי להפריך את המס肯ה המרשעה לפיה הנאשם היה מעורב במיחס לו, ולעוזר ספק סביר שמא המס肯ה המרשעה היא אינה המס肯ה המתבקשת, אין די בכל הסבר תיאורתי רחוק העשו לענות על המסכת העובדתית שנמצאה. יש להראות כי תרחיש זהה הוא מבוסס וסביר, כאמור לאור שיקולים של היגיון וניסיון חיים (ראו למשל ע"פ 8899/06 ארמן נ' מדינת ישראל, 12 (29.7.2007); כן ראו ע"פ 08/107710 בוחניך נ' מדינת ישראל (15.12.2009)).

17. בענייננו, גרטתו של המערער היא כי בשום שלב לא היה שותף לתוכנן מוקדם של העבירות המוחוסות לו בכתב האישום. לטענתנו, הגיע לראשונה לזרת האירוע לאחר שרامي והאחרים ביקשו כי יסיע אותם תמורה למקום מסוים, מבלתי שידע לאן ולאיזו מטרה. בית המשפט קמא קבוע כי גרסה זו של המערער, אותה מסר בעדותו בבית המשפט, היא בלתי מהימנה ואני מתישבת עם חומר הראיות, מעבר לכך, קבוע כי היא אינה היגיונית על-פניה ועליה כדי "תריט דמיוני". בנסיבות העניין, לא מצאת כי יש לסתות מקביעה זו של הערכתה קמא.

18. יוטעם, כי רק במסגרת חקירותו הנגדית ציין המערער לראשונה כי נוהג לבצע הסעות בתשלום, ועל-כן נוענה לבקשת החבורה כי ישיע אותם למקום האירוע. זאת לאחר שמסר שיש הודעות מפורחות במשטרת בהן לא החזיר זאת, ובבלתי שונמצא לטענה זו תימוכין מלבד עדותה של אשת המערער, שנמסרה לאחר שמסר את עדותו. יתרה מזאת, גרסתו של המערער, כפי שהוצגה בעדותו בבית המשפט, היא בלתי הגיונית ומופרכת. השאלה כיצד יתכן כי ראמי והאחרים הופיעו לפטע בבדיקה במקום הימצאו של המערער, ומיד לאחר שקיבל שיחת טלפון בלתי מזויה, נותרה ללא מענה. אף גם המערער לא הסביר מדוע בחר לצית להוראת ראמי, כאשר ביקש ממנו להסיע אותו ואת האחרים לפנונו בוקר, וכן לא שאל שאלות באשר למטרת הנסעה. זאת, על- אף שלטענתו לא הייתה לו היכרות מוקדמת עם מי מהמעורבים.

19. אך יש להוסיף, כי גרסתו של המערער לפיה לא היה מודע לכך הוא נוסע וכי זו הפעם הראשונה שהגיע לזרה, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי סרט הצילום מתעד את הרכבו של המערער מגע לראשונה לזרת האירוע בשעה 4:21. צפיה בסרטון מעלה כי הרכב לא "חלף" במקום בטיעות או בהיסח דעת, אלא נכנס לרחוב בנסיעת רוחס ונעכבר בסמוך לסניף המיעוד. לאחר שהשתח התפנה מהמנוכחים במקום, נצפה אדם יורד מן הרכב ובודח את הסניף וסביבתו, לאחר מכן שב לרכב אשר ממשיך בנסעה. המערער לא סיפק בחקירותו תשובה לסתירה זו, ובהמשך טען כי אין זכר מה אירע ולחילופין כי לא "שם לב" שהגיע קודם לזרת האירוע.

20. זה המקום להדגיש, כי אין זו הפעם הראשונה בה נמצאו סטיות בדבריו של המערער, שכן בהודעותיו במשטרת מסר מספר גרסאות שונות באשר למידת מעורבותו באירוע. תחילת ביקש המערער להרחיק עצמו מהאירוע בטענה כי הרכבו נגנב ולא היה ברשותו במועד הרלוונטי לכתב האישום (ת/1 ו-ת/2), בגרסה אחרת שמסר טען כי הגיע לאחר שקיבל שיחת טלפון לפיה אחיו "בבעיה" (ת/3). בהודעתו מיום 15.8.2012 ניסה לחזור בו המערער ולטעןשוב כי רכבו נגנב, אולם בהמשך מסר את הגרסה המוכרת לנו כיום, גרסה שכאמור שוכלה במסגרת חקירותו הנגדית. דומה כי לאורך חקירותו במשטרת, המערער ניסה בכל דרך אפשרית להיחלץ מן החשדות המוחוסים לו ולהרחיק את עצמו מההתרחשויות המתוארת בכתב האישום. הרושם המתתקבל הוא כי המערער שינה את גרסאותיו בהתאם לקצב התפתחות החקירה בעניינו, בניסיון לתרוץ את זיקתו לאירוע, מבלתי שיראו בו שותף לביצוע העבירות. אי-כך, מקובלת עלי"י קביעתו של בית המשפט קמא כי אין ליתן אמון בדבריו.

בקשר זה יוער, כי ההסבירים שהציג המערער לרבי הגרסאות, לפיהם אויים על-ידי יתר המעורבים בפרשה במהלך חקירותו ולחילופין חשש מפני השוטרים ונלחץ במעמד החקירה, אף הם ניתנו בעלמא ובHUDR אחזיה בראיות.

21. זאת ועוד. מכלול הראיות שהונחו בפני בית המשפט קמא, עולה כי המערער שהוא במחיצת ראמי והאחרים כשה ערך בטרם ביצוע מעשה התפרצויות, מהרגע בופגש בהם בסמוך למאפייה, ועד לשלב בו החלו ראמי והאחרים לבצע את ההתפרצויות, כאשר בפרק זמן זה כאמור נערכ סירור הכנה במקום. המערער נכח בזרת האירוע לאורך ביצוע מעשה הפריצה, לרבות בשלב בו הותקף המתלון, ובסיומו הסיע את ראמי והאחרים לאבו-טור כאשר ברכבו מצויה השלל שנגנב.

22. על רקע המסכת העובדתית ומכלול הנסיבות המפורטים לעיל, עולה בברור כי מעורבותו של המערער בביצוע העבירה אינה מקרים, אלא פרי תכנון מוקדים. אני סבורה, כפי שגם סבר בית המשפט קמא, כי בנסיבותיו השתinaire המערער למעגל הפנימי של המעשה העברייני, ועל-כן יש לראותו כמבצע בצוותא. תפקido של המערער, היה לשמש

נаг לשם הגעת החבורה לזרה והימלטות ממנה לאחר ביצוע התפרצויות, כמו- גם לצורך עriticת סיור הינה בסמוך לכך, במטרה לבחון האם השטח פנו. יוטעם כי בנסיבות אלה לא ניתן לומר שמשעי המערער נותרו חיצוניים לביצוע העירה ונפרדים ממנה, או כי התמצטו במשעי עדן גרידא. לעניין זה יפים דבריו של הנשיא ברק בע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 249, 239 (1996):

"אכן, לעניין הביצוע בנסיבות תיינן חלוקת עבודה בין העבריים, באופן שהם יפעלו במקומות שונים ובזמנים שונים, ושל אחד מהם מיצה את העירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשה התכנית המשותפת. אחדות המקום והזמן אינה חיונית, ובלבד שחלקו של כל אחד מהם הוא חלק פנימי של המשימה העבריתית". (כמו- כן ראו דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 20, 1 (1998)).

23. עוד אנמק, כי אופי תרומתו של המערער לביצוע העירה וכן התנהגותו במהלך הפלישה, מלמדים כי התקיים בו היסוד הנPsi הדרוש כדי להרשייע ביצוע עבירות התפרצויות. מלבד תפקידו להסיע את החבורה אל הזרה ובחרזה ממנה כшибדים השלל, המערער נכח בזירה מתחילה התפרצויות ועד סופה, מבלי שסיפק הסבר מניח את הדעת לשאלת מדויק בחר להיוותר במקום לאחר שארמים ורכבו. המערער אף לא נימק מדוע החליט בכל זאת להסיע אותם עד לביתם, לאחר שהסביר כי נכנסו לרכבו עם הקופות הגנובות.

24. אשר לטענותו של המערער לעניין חזרתו של המתلون מגרסתו לפיה המערער היה שותף לתקיפתו במהלך האירוע, יובהר כי לא מצאתו שיש בטענות אלה כדי לסייע למערער. כו"ם אין מחלוקת על כך שהמערער אכן נכח בזירה, ועל- כן אין חשיבות לשאלת האם המתلون ראה אותו אם לאו. יתרה מזאת, בראשית הדין בפני בית המשפט קמא מיום 3.1.2013, הבחירה המשיבה באופן מפורש כי היא חוזרת בה מאישומיה לעניין תקיפת המתلون על-ידי המערער. בית המשפט גם ציין בהכרעתו כי המשיבה אינה מייחסת למערער עבירות אלימות ישירה במהלך המתلون.

25. יחד עם זאת, בית המשפט קבע כי יש לראות במערער מבצע בנסיבות גם בעבירות השוד, בשל תקיפת המתلون, וזאת מכוח סעיף 34(א)(1), המאפשר לייחס למבצעים בנסיבות הנוגדים, עבירה שונה או נוספת שנעבירה אגב עשיית העבירה על-ידי אחד מן המבצעים האחרים. גם בנקודה זו לא מצאתו לשנות מקביעתו של בית המשפט: בית העסק בו בוצעו העבירות הוא בית קפה, אשר כידוע פועל החל משעות הבוקר המוקדמות, ועל- כן עובדי משכימים קומ על- מנת להיעיר לקרוואת פתיחתו. מעבר לכך, שמדובר בבית העסק הממוקם על ציר תנועה ראשי יחסית בירושלים ועל- כן ניתן היה לצפות תנואה במקום. בהקשר זה יזכיר כי האpun בו בוצעה התפרצויות, על-ידי השלת אבן על חלון הסניף, העלה את הסבירות להתרבות בזמן המעשה. וכן, סרטון מצלמת האבטחה מלמד כי במקום נצפו עוברי אורח, העובר לאירוע ובמהלכו, וכן, כי על- פי הeterangan תפקידו של אחד מן האחרים בחבורה היה לתצפת ולהתריע מפני גורם זר. בנסיבות אלה, ניתן לומר כי יכול היה להיות במצבים, ובכללם המערער - וכי אכן שאף הייתה בפועל - מודעות לאפשרות של התרבות על-ידי העובר אורח, כמו- גם מודעות לצורך לטפל בגורמים מסווג זה. ומכך, שהמערער יכול היה להיות מודע לאפשרות ביצועה של עבירת השוד, הטומנת בחובה יסוד של אלימות.

בנסיבות אלו, דעתך היא כי אין כל מקום להתערב בהרשעתו של המערער בעבירות המוחסנת לו בכתב האישום.

הערעור על גזר הדין

עמוד 7

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

26. גם במשור העונש אינו רואה מקום להתערבות. לדידי העונש שנגזר על המערער על-ידי בית המשפט קמא توאמ את המקובל בעבירות מסווג זה, אף נוטה ל��ולה,قطعנת המשיבה. בית המשפט עמד על הפגיעה הקשה בערכיהם חברתיים שנרגמה ביצוע העבירה, אשר לווה בהכאתו של אדם על-ידי המעורבים האחרים, וכן בפריצה לבית עסק וגנבה מתוכו. במסגרת בחינת נסיבות ביצוע העבירה, הודגש לחומרה כי מדובר בעבירות שבוצעו כאשר המעורבים פועלים כחברה, וכללו תכנון והכנה מוקדמים בטרם ביצוען. נסיבות אלה, לצד מדיניות העונשה הנוגנת בקשר עם עבירות מעין אלה, אינם מגלים עילה להתערבות בעונש שקבע בית המשפט קמא.

27. טענות המערער באשר לתקיינות של נסיבות אישיות המצדיקות להקל בעונשו – דין להידחות. במסגרת גזירת עונשו של המערער התחשב בית המשפט המחויז באורח החיים הנורטטיבי שניהל המערער, בעובדת היותו נעדר עבר פלילי, ובמאמציו לפרנס את משפטו, כמו-גם בהמלצת שירות המבחן להסתפק בתקופת מאסר קצרה. מטעמים אלה, בין היתר, נוצר על המערער עונש מותן, כפי שעמדה על כר המשיבה, המצוי ברף התחthon של מתחם העונשה.

בהתבסס על האמור, הייתי מציעה אפוא לחבריי לדוחות את הערעור, על שני חלקיו.

שׁוֹפְט

המשנה לנשיא מ' נאור:

אני מסכימה.

המשנה לנשיא

השופט א' רובינשטיין:

אני מסכימים.

שׁוֹפְט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ע' ארבל.

ניתן היום, י"ב באדר א התשע"ד (12.2.2014).

שׁוֹפְט

שׁוֹפְט

המשנה לנשיא

עמוד 8

© verdicts.co.il - פסק דין כל הזכויות שמורות

